

på? Hvad skal der til, for at en kommune ikke er bæredygtig?

Hvad nu, hvis der ligger en bæredygtig kommune, der gerne vil fortsætte ene med sig selv uden at lave om i et område, hvor der så er en eller to andre, som måske ikke er bæredygtige? Er det så den bæredygtiges ret til at være ene, eller er det de problemer, det skaber hos de to nabo-kommuner, som ikke vil være i stand til at løse deres problem, hvis ikke man finder en løsning sammen?

Der vil jeg godt bede ministeren om at prøve at klargøre så meget, som det nu er muligt. Jeg forlanger ikke et meget langt indlæg.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Således provokeret, når hr. Ole Stavad ligefrem efterspørger et indlæg fra min side, der kan berige debatten, er det jo svært at holde sig nede i stolen.

Når jeg holdt mig nede i stolen, så var det nu faktisk, fordi det var min samlede vurdering efter at have lyttet til debatten her, at det bedste, jeg kunne gøre for den videre debat, sådan set var at tie, fordi tale er sølv, tavshed er guld.

Jeg har sådan set brugt debatten her i dag til, synes jeg, at få nogle udmærkede tilkendegivelser fra de forskellige partier om, hvor de forskellige partier står i denne her sag – indtryk, som nu vil summe videre i mit hoved. Jeg glæder mig til at mødes med partierne enkeltvis på de møder, vi har indkaldt partierne til mandag og tirsdag i næste uge, hvor der jo så mandag morgen bliver en mulighed for sammen med Socialdemokratiet at diskutere bl.a. det spørgsmål, hr. Ole Stavad rejser her, som jo er et spørgsmål, som ikke bare sådan meget firkantet kan besvares.

For når hr. Ole Stavad sådan retorisk spørger, hvad vi skal gøre, altså os, der sidder ude i kommunerne på vegne af Kommunedanmark, så må man jo sige, at det, man først og fremmest skal gøre ude i det kommunale Danmark, er at tydeliggøre sine forventninger til Christiansborg og ikke mindst tydeliggøre sine forventninger til Socialdemokratiet.

Regeringen har fremlagt et udspil til en opgave- og strukturreform, der i den grad gør kommunestyret til omdrejningspunktet for udviklingen af velfærdssamfundet. Og det er nu op til ikke mindst Socialdemokratiet at afgøre, om den store, flotte vision, der gemmer sig i regeringens udspil, kan virkeliggøres.

Derfor er spørgsmålet, om den proces, der skal følge i kølvandet på en aftale, jo et spørgsmål, som også står og falder med Socialdemokratiets vilje til reelt at gå i forhandlinger. For det er jo oplagt, uden at jeg skal gå dybere ind i det her, det tror jeg ikke fremmer processen, at kravet til bæredygtighed jo er større i en situation, hvor visionerne i regeringens udspil indfries, end i en situation, hvor man må stille sig tilfreds med de lidt forkølede meldinger. Sådan synes jeg godt, man kan karakterisere det, der kommer fra en række af oppositionspartierne, hvor viljen til at se det nære demokrati, kommunen, de folkevalgte i yderste led som omdrejningspunktet er til at overse.

Kl. 16.30

Derfor må vi altså nu tage tingene i den rigtige rækkefølge. Den rigtige rækkefølge er, at vi nu går i forhandlinger på baggrund af regeringens udspil for opgave efter opgave at tage stilling til, om man kan følge regeringen i vores bud på at flytte opgaverne ud hos borgerne, ud til de yderste folkevalgte led. Og i kølvandet på en sådan aftale står det så klart, hvad det er for en opgavemængde, som skal løses af de nye kommuner i det nye Danmark.

Jeg må sige, at jeg er meget fortrøstningsfuld. Der er jo et gammelt ord, der siger, at man skal se manden, før man tager hatten af og hilser på ham. Sådan tror jeg også, man har det rundt omkring i de danske kommuner, hvor man jo lige nu og her i virkeligheden kun – i anførselstegn – kan forholde sig til et regeringsoplæg, som godt nok er blevet meget positivt modtaget, og som med de signaler, Dansk Folkeparti har sendt, jo faktisk også er et udspil, som man må sige har dækning parlamentarisk på Christiansborg, men jo et udspil, der endnu ikke er omsat i en aftale.

På trods af den usikkerhed om, hvordan man kommer aftalemæssigt i hus, så kan vi jo se, at de overvejelser, der har været i de danske kommuner gennem de seneste måneder om at gøre sig stærkere, at ruste sig til en situation, hvor man skal løse flere opgaver, er bestræbelser, som er fortsat, også efter at regeringen har åbnet det frivillige spor, som vi tror på, fordi forandringer, der er forankret i lokale beslutninger, er stærkere end forandringer, der er dikteret.

Jeg vil bare henvise til dagens udgave af Jyllands-Posten, hvor jeg synes, at det er meget ros-værdigt, at 119 kommuner med under 20.000 indbyggere meget klart tilkendegiver, at de ser deres egen fremtid som en del af en ny kommu-